



Република Србија
ВИСОКИ САВЕТ СУДСТВА
ДИСЦИПЛИНСКА КОМИСИЈА
Број ...-...-.../...-...
Дана: 15.04.2014. године
Београд

Дисциплинска комисија Високог савета судства састављена од судија: Милевке Миленковић, председника комисије и Бисерке Живановић и Живе Ковачевића, чланова комисије, са записничарем Александром Марковић, након спроведеног дисциплинског поступка у предмету против судије ... Основног суда у ...у, Судска јединица ..., АА, по предлогу за вођење дисциплинског поступка Дисциплинског тужиоца Високог савета судства број ...-...-.../...-... од 21.11.2013. године, измењеног дана 15.04.2014. године, због дисциплинских прекршаја повреда начела непристрасности и очигледно некоректног поступања према учесницима у судским поступцима из члана 90 алинеја 1 и 9 Закона о судијама, након спроведеног дисциплинског поступка затвореног за јавност, завршеног дана 15. априла 2014. године, донео је и истог дана јавно објавио

РЕШЕЊЕ

УСВАЈА СЕ предлог за вођење дисциплинског поступка Дисциплинског тужиоца Високог савета судства број ...-...-.../...-... од 21.11.2013.године, који је измењен дана 15.04.2014.године, против судије АА, судије ... Основног суда у ..., Судска јединица ..., рођеног године у ..., где и живи ул.... бр...., од оца ..., и

ОГЛАШАВА СЕ ОДГОВОРНИМ

Због тога што је дана 12.06.2013. године, очигледно некоректно поступио према туженом као учеснику у судском поступку на тај начин што је као поступајући судија у предмету ... Основног суда у ...- Судска јединица ..., бр.П1-.../..., у поступку по тужби тужиоца ББ из ..., против тужене Републике Србије - *Послодавца*, а којом тужбом је тражен поништај решења дисциплинског старешине *Послодавца* број 02-495 од 17.01.2011. године, којим се утврђује одговорност тужиоца и изриче му се мера престанка радног односа, поништај решења Дисциплинске комисије *Послодавца* број 02-13042 од 23.02.2011. године, којим се делимично усваја приговор тужиоца, исплату

свих неисплаћених зарада од момента престанка радног односа па до враћања тужиоца на посао, обавезивање туженог *Послодавца* да за име и рачун тужиоца уплати порезе и доприносе надлежним фондовима за ПИО запослених за сав период када исти нису уплаћивани, уз обавезивање туженог *Послодавца* – да тужиоца врати на рад и на радно место на коме се налазио пре изрицања мере престанка радног односа одмах, а најкасније 24 часа од дана и часа правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења и на исплату трошкова поступка са предлогом за издавање привремене мере којом ће се Република Србија – *Послодавац* обавезати да тужиоца ББ, ранијег службеника *Послодавца*, врати на рад и радно место на коме је радио пре изрицања мере престанка радног односа са свим правима која му из радног односа припадају, поступајући судија АА је ван рочишта дана 12.06.2013. године, без увида у списе Управног суда У.бр..../..., ради оцене да ли се ради о пресуђеној ствари због чега су списи Управног суда и тражени, усвојио предлог за издавање привремене мере решењем П1.бр.905/13 са правном поуком да против овог решења није дозвољена жалба и обавезао *Послодавца* из ... да тужиоца ББ из ... врати на рад, на радно место на коме је радио пре изрицања мере престанка радног односа или на друго одговарајуће радно место у складу са стручном спремом и радним искуством, са свим правима и обавезама из радног односа, у року од 24 часа од дана пријема писменог отправака решења, иако је на припремном рочишту одржаном дана 29.04.2013. године пуномоћник тужене Републике Србије – *Послодавац*, ВВ, истакла приговор пресуђене ствари због окончаног управног поступка и предложила да се тужба и предлог за одређивање привремене мере одбију као неосновани, а сходно наводима из записника о главној расправи у предмету П1.бр..../... од 29.04.2013. године, обзиром на одлуку Управног суда у предмету У.бр..../..., у ком управном поступку је одбијена тужба ББ из ... против тужене Дисциплинске комисије – *Послодавац* ради поништаја решења бр....-... од 23.02.2011. године, у ком решењу је у ставу два одбијен као неоснован приговор ББ и потврђено решење Дисциплинског старешине бр.02-495 од 17.01.2011. године у делу у коме је утврђена одговорност припадника *Послодавца* ББ за учињену тешку повреду службене дужности из чл.157 ст.1 тач.5 Закона о ..., а у вези чл.20 Закона о ... и изречена дисциплинска мера престанак радног односа, иако је рочиште одложио ради прибављања списка Управног суда У.бр..../. чију доставу је дописом од 29.04.2013. године тражио од Управног суда, да се и на наредном рочишту дана 4.06.2013. године пуномоћник туженог противио предложеној привременој мери указујући да само након увида у наведену одлуку Управног суда може бити донета законита одлука и поново истакао приговор пресуђене ствари са предлогом да стога комплетна тужба треба да се одбаци као недозвољена, да је и рочиште од 4.06.2013. године одложено ради прибављања списка Управног суда, а наредно рочиште је заказано за 11.07.2013. године, а дописом од 10.06.2013.године поступајући судија је поново тражио доставу списка Управног суда У.бр..../..., да се тужени поднеском достављеним препорученом пошиљком дана 5.06.2013. године изјаснио да се противи привременој мери уз обавештење да је Управни суд донео одлуку у предмету У.бр..../... дана 15.03.2012. године, а која одлука је у фотокопији достављена уз поднесак, и иако су према пријемном печату ... Основног суда у ... дана 31.05.2013.

године списе Управног суда У.бр.../... достављени ... Основном суду у ... пре доношења одлуке о привременој мери,

- чиме је извршио дисциплински прекршај очигледно некоректно поступање према учесницима у судским поступцима из чл.90 ст.1 алинеја 9 Закона о судијама,

па му Комисија применом наведеног законског прописа и на основу чл.91 Закона о судијама и чл.26 Правилника о дисциплинском поступку и дисциплинској одговорности ИЗРИЧЕ дисциплинску санкцију

ЈАВНУ ОПОМЕНУ.

Образложење

Дисциплински тужилац Високог савета судства је дана 18.11.2013. године против судије АА, судије ... Основног суда у ... – Судска јединица ..., поднео предлог за вођење дисциплинског поступка који је примљен у Комисији дана 21.11.2013. године, због извршених дисциплинских прекршаја повреда начела непристрасности и очигледно некоректно поступање према учесницима у судским поступцима из чл.90 алинеја 1 и 9 Закона о судијама. Након спроведеног дисциплинског поступка на рочишту за дисциплинску расправу одржаном дана 15.04.2014. године, Дисциплински тужилац Мирјана Илић је изменила дисциплински предлог у погледу чињеничног описа дисциплинског прекршаја, остајући при идентичној правној квалификацији и у завршној речи је предложила изрицање дисциплинске санкције умањење плате у износу од 40% месечно на период од 8 (осам) месеци, уз истовремено изрицање мере забране напредовања у трајању од 3 (три) године.

Дисциплинска комисија је одржала рочиште за дисциплинску расправу у присуству странака, на коме је извела доказе предложене од стране дисциплинског тужиоца испитивањем као сведока заменика Републичког јавног правобраниоца ГГ и сведока ВВ, увид у списе предмета ... Основног суда у ... – Судска јединица ... П1.../..., увид у списе Управног суда У.бр.../..., а на предлог судије против кога се води дисциплински поступак је као сведок испитан ДД.

Судија против кога се води дисциплински поступак АА, у свом писаном изјашњењу од 31.12.2013.године, које је примљено у Комисију 8.01.2014. године и у усменом изјашњењу на рочиштима за дисциплинску расправу је порицао да је извршио дисциплинске прекршаје који су му стављени на терет и навео да је у спорном парничном предмету поступак започет 7.06.2011. године достављањем тужбе тужиоца суду, а да је он исти добио у рад 29.04.2013. године, а пре тога је предмет

стајао скоро две године у Вишем суду ради одлучивања о жалби тужиоца поводом решења којим се суд огласио ненадлежним. О приговору пресуђене ствари суд може да донесе одлуку приликом израде главне одлуке и нема обавезу да о том приговору одлучује раније, а привремена мера је донета на основу цитираних законских одредби. Списи Управног суда могу бити од значаја искључиво за приговор пресуђене ствари, а никако за привремену меру коју је тужилац у својој тужби предложио суду. Одлука о привременој мери је донета на основу Закона о извршењу, Закона о парничном поступку и за ту одлуку списи Управног суда, нису били неопходни. На рочишту од 29.04.2013. године тражио је да се списима здруже списи Управног суда, али исти нису здружени до наредног рочишта одржаног дана 4.06.2013. године, због чега је одложио рочиште по два основа, први јер није имао списе Управног суда, а други разлог је тај што је желео да донесе одлуку о привременој мери.

На рочишту за дисциплинску расправу је додао да сматра да је поступио по закону када је ван рочишта донео решење о привременој мери, имајући у виду одредбе Закона о ..., који прави разлику између лакших и тежих дисциплинских прекршаја, а по њему је у овом случају била лакша повреда, а осим тога и на једној одлуци суда у Стразбуру, везано за чињенично сличан догађај предметној ствари, када је заузет став да Управни суд није суд пуне јурисдикције и да постојећа одлука Управног суда не искључује могућност да парнични суд решава о истој ствари, с обзиром да се у парничном поступку изводе докази у виду саслушања странака и друго, а што није случај у управном поступку. Осим тога, познато је да у оваквим предметима радних спорова постоји егзистенцијални страх људи који су остали без посла који је перманентан и који изискује потребу брзог одлучивања. Сматра да није направио никакву разлику међу странкама, нити у овом, нити у било ком другом предмету, а уколико је неко незадовољан његовом одлуком постоје правна средства решавања тог незадовољства, у овом случају жалбом на пресуду се може тражити и поништај привремене мере. Додао је да изрека одлуке Управног суда гласи „тужба се одбија“, из чега се не види ни шта је решено, односно шта је тужбени захтев. Привремену меру је донео на основу доказа, прикупљањем података пре упуштања у расправљање, односно са тужиоцем је обавио тзв. информативни разговор у смислу чл.305 ст.2 ЗПП, а пре саслушања тужиоца у својству парничне странке и затражио од њега разјашњење у погледу његових навода око саме привремене мере. Додао је да се тужени на припремном рочишту упустио у расправљање оспоравањем тужбе и постављеног тужбеног захтева, а списе Управног суда је затражио због приговора пресуђене ствари и целокупног поступка. Када је одлучио о привременој мери списи Управног суда му још нису били достављени, тако да када је одлучивао о привременој мери нису били ту, можда су били сутрадан или прекосутра, а осим тога, њему списи нису били неопходни за одлучивање о привременој мери и он би привремену меру свакако донео. Сматра да је био надлежан да одлучује да ли постоји лакша повреда или тежа повреда радне дужности, а ако му је држава омогућила да суди онда може и да изврши такву оцену. Додао је да је извршио увид у списе предмета Управног суда када су стигли и сматра да је донео исправну одлуку. Након што се тужени упустио у расправљање он више нема обавезу да одлучује о приговору, већ о комплетно

постављеном тужбеном захтеву. Да је тужени само истицао те приговоре, без упуштања у расправљање, онда би прво о приговорима морао да одлучи. Појаснио је да је након доношења привремене мере имао доста проблема, да се на више места изјашњавао поводом тога, да је у једном тренутку био усвојен захтев за његово изузеће од стране ВФ председника суда, али је у истом предмету након неколико сати донето решење којим је захтев за изузеће одбијен као неоснован, а у току трајања дисциплинског поступка је донео решење којим се огласио стварно ненадлежним које је резултат притисака на њега, а и само вођење дисциплинског поступка сматра притиском. Привремена мера није извршена услед противљења туженог, нити је предузео неке мере у том смислу.

Сведок ГГ у свом исказу је навела да је заменик Републичког јавног правобраниоца и законски заступник туженог у овој правној ствари, да је на прва два рочишта туженог заступа колегиница из *Послодавца* и тада је истакла приговор пресуђене ствари и предочила судији фотокопију одлуку Управног суда уз увид у оригинал, али је судија је то одбио и затражио на увид списе Управног суда што је у суштини било непотребно јер је међу странкама могло да се учини неспорним да је Управни суд заиста такву одлуку донео. Када је донето решење о привременој мери тужени је затражио изузеће судије, јер су тог тренутку посумњали у његову непристрасност. Добили су одлуку од председника суда да се одбија захтев за изузеће судије, а незванично су сазнали да је постојала и друга одлука са другачијом садржином и да се усваја изузеће, а та одлука је врло кратко била на сајту. Предмет је остао у раду код овог судије и касније је донето решење којим се суд огласио стварно ненадлежним. Као странка нису задовољни донетом одлуком о привременој мери, нису задовољни ни поступањем судије јер се није држао основних начела ЗПП, хитности у радним споровима, економичности поступка и пре свега није правилно применио процесни закон. Прибављање списка Управног суда није био предлог туженог као странке, јер им ти списи нису били потребни, већ су сматрали да ће судија да изврши увид у одлуку Управног суда и да је то довољно за одлучивање о њиховом приговору пресуђене ствари.

Сведок ВВ у свом исказу је навела да је у спорном парничном предмету по тужби тужиоца ББ поступала на два рочишта дана 29.04.2013. године и 4.06.2013. године, по овлашћењу заменика Републичког јавног правобраниоца ГГ. Тужилац је у марту 2011. године покренуо управни спор ради поништаја решења другостепене Дисциплинске комисије по основу кога му је престао радни однос због утврђеног тешког дисциплинског прекршаја, тешке повреде службене дужности, а у мају 2011. године је по истом основу покренуо парнични поступак у коме је тражио и повраћај на рад и накнаду неисплаћених зарада и припадајућих доприноса. У том парничном предмету је првобитно било донето решење којим се суд огласио стварно ненадлежним, али је исто укинато и у поновном поступку је предмет додељен у рад судији АА. На првом рочишту дана 29.04.2013. године истакла је приговор пресуђене ствари, јер је у марту 2012. године Управни суд донео одлуку којом се тужба одбија за поништај решења Дисциплинске комисије и покушала је судији да достави ту одлуку,

али он то није прихватио, већ је рекао да ће прибавити списе Управног суда ради увида. На истом рочишту се противила предлогу за доношење привремене мере, с обзиром да је управни спор окончан одбијањем тужбе и да су решења о престанку радног односа законита па нема основа за враћање тужиоца на рад. На другом рочишту, дана 4.06.2013. године, Управни суд није доставио списе па је судија рекао да ће дописом ургирати и затражити објашњење на околности недостављања списка и на том рочишту је обавио информативни разговор са тужиоцем, али на околност вођења дисциплинског поступка зашта није био овлашћен, јер је о томе одлучивао Управни суд. На истом том рочишту суд је донео решење да ће о привременој мери одлучити у законском року. Након тога им је достављено решење којим је ван рочишта усвојена привремена мера и наложено да се тужилац врати на рад. И поред тога што је судија одбио да прими пресуду Управног суда, они су уз поднесак исту доставили у фотокопији, који поднесак је експедован 5.06.2013. године, а судија је одбио да прими фотокопију пресуде, а не поднеска. Додала је да је осетила разлику у поступању према странкама која се огледала у томе што је на самом припремном рочишту донето решење да се саслуша тужилац, односно да се обави информативни разговор са њим, а да није знала ни на какве околности и о каквом се заправо информативном разговору ради, судија јесте поменуо некакав законски члан који не зна да каже напамет, а на оба рочишта је судија рекао да он руководи расправом, што је у реду, међутим, као странка је имала осећај да не може да каже све што мисли и да није унето у записник све што је требало, мада је тај записник потписала. У тренутку када је судија одбио да прими доказ, када је донео привремену меру без адекватног образложења, јер није образложио у чему се огледа ненадокнадива штета и насилно понашање, сматрала је да судија није непристрасан, а захтев за изузеће је поднет након што је донето решење о привременој мери.

Сведок ДД у свом исказу је навео да је у том парничном поступку био притисак на судију и да је наступљено са позиција моћи, што је било видљиво из речи и наступа заступника туженог на самим рочиштима, а судија је, колико је њему познато, отпоран на притиске па се у појединим тренуцима дивио судији како је могао да се исконтролише. Двостепеност у одлучивању је загарантована, судије нису непогрешиве и то се може исправити у том поступку па је и он, на пример, написао жалбу против најновијег решења у том предмету.

Увидом у списе предмета П1..../..., ранији пословни број П1..../..., утврђује се да је дана 7.06.2011.године тужилац ББ из ..., против тужене Републике Србије – *Послодавац* из ..., поднео тужбу чији је основ радни спор и поништај решења туженог са предлогом да суд донесе „пресуду којом се усваја тужбени захтев тужиоца, те се одлуке туженог и то решење бр....-... од 17.01.2011.године, којим се утврђује одговорност тужиоца и изриче мера престанка радног односа, решење бр....-... од 23.02.2011. године, којим се делимично усваја приговор тужиоца, а у преосталом делу потврђује првостепено решење, поништавају као незаконите. Обавезује се тужени да тужиоцу исплати све неисплаћене зараде од момента престанка радног односа па до његовог враћања на посао. Обавезује се тужени да за име и за рачун тужиоца уплати

порезе и доприносе надлежним фондовима за ПИО запослених за сав период када иста нису уплаћивани. Обавезује се тужени да тужиоца врати на рад на радно место на коме се налазио пре изрицања мере престанка радног односа, одмах, а најкасније 24 часа од дана и часа правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Обавезује се тужени да тужиоцу плати трошкова судског поступка колики исти буду изнели и предлогом да се донесе привремена мера којом се обавезује се тужени Република Србија – *Послодавац* да тужиоца ББ врати на рад и радно место на коме је радио пре изрицања мера престанка радног односа, са свим правима која му припадају из радног односа. Привремена мера има важити одмах по усвајању и уручењу туженом па до правноснажног окончања судског спора, а жалба на решење о привременој мери не задржава њено извршење“.

Уз тужбу је приложено решење дисциплинског старешине, као првостепено, и другостепено решење Дисциплинске комисије, па из решења РС *Послодавац* број ...-... од 17.01.2011. године произилази да је истим утврђена одговорност припадника *Послодавца*, ББ за учињене тешке повреде службене дужности из чл.157 ст.1 тач.1 (одбијање извршења или неизвршавање или омаловажавање законитог службеног наређења надређеног издатог у вршењу или поводом вршења службеног задатка) и тач.5 (непредузимање или недовољно предузимање мера за безбедност лица, имовине и поверених ствари) Закона о ..., а у вези са чл.20 ст.1 Закона о ..., јер је дана 30.12.2010. године око 01,30 часова, након прославе поводом Нове године којој је присуствовао, а која је одржана у ресторану „Р...“, приликом повратка кући службеним аутомобилом услед неодговорног односа према повереним стварима, изгубио торбу у којој се налазила идентификациони документ, идентификациона картица и службена документа *Послодавца*, тј. *битни документи Послодавца*, а која је претходно из службених просторија *Послодавца* изнео поступајући супротно одредбама чл.40 ст.1 и 2 Упутства о начину заштите тајних података ДТ.бр.01-44 од 18. октобра 2002. године, којим је регулисан начин преношења и поступања са службеном документацијом, а које представља наређење директора *Послодавца*, издатог поводом вршења службеног задатка свим припадницима *Послодавца*. Нестанак торбе именовани је приметио тек након доласка у гаражу седиште *Послодавца*, о чему је дана 30.12.2010. године обавестио надлежно руководство *Послодавца* и изречена дисциплинска мера – престанак радног односа. Решењем РС *Послодавац* Дисциплинске комисије број ...-... од 23.02.2011. године је делимично усвојен приговор припадника *Послодавца* ..., ББ, па се диспозитив решења Дисциплинског старешине *Послодавца* број ...-... од 17.01.2011. године поништава у делу којим је утврђена одговорност ББ за учињену тешку повреду службене дужности из чл.157 ст.1 тач.1 (...). У осталом делу приговор ББ се одбија као неоснован, а решење Дисциплинског старешине број ...-... од 17.01.2011. године потврђује. Из приложене потврде *Послодавац* РС ... број КУ-.../... од 25.05.2011. године утврђује се да је оштећени ББ поднео кривичну пријаву на записник за кривично дело крађа из чл.203 КЗ РС извршену на његову штету дана 30.12.2010. године око 01,30 часова у ... на кружном току аутокоманде, преко пута ресторана „У...“, Општина ... од стране три НН извршиоца на тај начин што су исти најпре пришли његовом ПМВ марке „Поло“

црне боје, власништво *Послодавца*, које се у том моменту налазило у квару, у наводној намери да му помогну да га помери са коловоза, када су искористили моменат његове непажње и са предњег сувозачевог седишта извршили крађу торбе црне боје од коже у којој се налазило следеће: лична карта, возачка дозвола, здравствена књижица, платна картица Комерцијалне банке, картица Поштанске штедионице, ... број ..., ... број ... све на име оштећеног, три службена материјала која су се налазила у фасцикли зелене боје, 200 еура и око 3.000,00 – 4.000,00 динара, након чега су се са украденим удаљили у непознатом правцу оштетивши га том приликом за вредност украдених ствари и новца, а кривична пријава је заведена под бројем КУ.../....

Према стању у списима парничног предмета, ... Основни суд у ... – Судска јединица у ... је дана 29.06.2011. године донео решење којим се огласио стварно ненадлежним у односу на тужбени захтев тужиоца да се одлуке туженог и то решење број ...-... од 17.01.2011. године, којом се утврђује одговорност тужиоца, изриче мера престанка радног односа, решење број ...-... од 23.02.2011. године, којим се делимично усваја приговор тужиоца, а у преосталом делу потврђује првостепено решење, пониште као незаконити и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад на радно место на коме се налазио пре изрицања мере престанка радног односа. По правноснажности овог решења списе предмета доставити Управном суду у ... као стварно и месно надлежном. Одређен је прекид поступка у односу на тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу исплати зараде од момента престанка радног односа до момента враћања на рад и изврши уплата доприноса за ПИО Републичком фонду за ПИО до окончања поступка пред Управним судом у Решењем Вишег суда у ... ГЖ.1-.../... од 27.02.2013. године, које је примљено у ... Основни суд у ... – Судска јединица у ... дана 1.04.2013. године, укинута је решење ... Основног суда у ... П.бр.../... од 29.06.2011. године и списи предмета се враћају првостепеном суду на поновни поступак.

Из списка парничног предмета надаље произилази да је судија АА дана 29.04.2013. године одржао припремно рочиште у овој правној ствари на коме је пуномоћник тужиоца у свему остао при тужби и постављеном тужбеном захтеву и посебно при предложеној привременој мери са наводом да би привремену меру требало донети по службеној дужности, а не по предлогу странке. Пуномоћник туженог је оспорио тужбу и постављени тужбени захтев, као и предложену привремену меру и сматра да тужбу и предложену привремену меру треба одбити као неосноване. Истакао је приговор пресуђене ствари јер је предмет пред Управним судом вођен и да је одлука Управног суда била да се тужба тужиоца одбије. Судија је донео решење да се у склопу доказног поступка изведе доказ прибављањем списка Управног суда У.бр.../..., а да ће се након прибављања списка донети одлука о другим доказима који ће се евентуално изводити, а ради прибављања списка Управног суда рочиште је одложено за 4.06.2013. године. На рочишту за главну расправу одржаном 4.06.2013.године, на коме је био присутан тужилац ББ са пуномоћником адвокатом ДД, а за пуномоћника туженог, ГГ по овлашћењу у списима, пуномоћник тужиоца је

остао у свему као у речи са припремног рочишта, а пуномоћник туженог оспорио тужбу и постављени тужбени захтев у целости, противио се предложеној привременој мери и посебно навео да је одлука Управног суда донета и само на основу ње суд може у конкретном случају да донесе своју закониту одлуку. Суд је донео решење да се у односу на тужиоца обави информативни разговор, па је тужилац навео да је у односу на њега вођен дисциплински поступак који је делом укинут на тај начин што је дисциплински тужилац у једном делу повукао своју пријаву, како он сагледава, тако и у консултацији са својим пуномоћником и осталим правницима, сматра да се у његовим радњама може стећи само лакша повреда радне обавезе за које је предвиђена новчана казна, а не престанак радне обавезе. Суд је ради прибављања списка Управног суда одложио рочиште и следеће заказао за 11. јули 2013. године. Дописом од 10.06.2013. године судија АА је управитељу судске писарнице Управног суда ... упутио ургенцију да се списи Управног суда У..../... доставе ради увида.

Надаље, из списка парничног предмета произилази да је списима предмета здружен поднесак туженог експедован у јавном правобранилаштву дана 5.06.2013. године, препоручено, а поштом примљено у суд 6.06.2013. године, уз који је као доказ приложена пресуда Управног суда У..../... од 15.03.2012. године.

Решењем П1.905/13 од 12.06.2013. године судија АА, као судија појединац, је одредио привремену меру па је обавезао тужену *Послодавац* из ... да тужиоца ББ из ... врати на рад, на радном месту на коме је радио пре изрицања мере престанка радног односа или на друго одговарајуће радно место, у складу са стручном спремом и радним искуством тужиоца, са свим правима и обавезама из радног односа, у року од 24 часа од часа пријема писменог отправака решења. Привремена мера важи до правноснажног окончања овог поступка. У образложењу поменутог решења је наведено шта је тужилац у тужби и на речи на рочишту лично и преко пуномоћника истакао, да је тужени у одговору на тужбу преко заступника у целости оспорио постављени тужбени захтев, да је тужилац уз тужбу доставио решење Дисциплинског старешине од 12.01.2011. године и решење Дисциплинске комисије од 23.02.2011. године и потврду ПС ... од 24.05.2011. године, шта се утврђује из решења Дисциплинског старешине, а шта из решења Дисциплинске комисије, те да из потврде ПС ... произилази да је ББ дана 31.12.2010. године поднео кривичну пријаву за кривично дело крађа из чл.203 КЗ. У даљем образложењу решења судија наводи шта је предвиђено одредбом чл.156 ст.1 тач.4 Закона о ..., којим је прописано да несавесно и неуредно чување службених списа и података представља лаку повреду службене дужности, шта је прописано одредбом чл.439 ЗПП, чл.296 Закона о извршењу и обезбеђењу и чл.297 истог Закона и закључак да је на основу наведеног постојање потраживања тужиоца према туженом учињено вероватним, па је суд у циљу спречавања настанка ненадокнадиве штете донео одлуку као у изреци решења.

Тужени је дана 24.06.2013. године поднеском ставио предлог за укидање привремене мере, а поднеском од 28.06.2013. године је ВФ Председника ... Основног суда у ..., ЂЂ поднео захтев за изузеће поступајућег судије, па је решењем ... Основног

суда у ... у СУVII.бр....-.../... од 8.07.2013. године донето решење којим је одбијен захтев заступника тужене *Послодавац*, Републичког јавног правобранилаштва за изузеће судије АА од поступања у предмету ... Основног суда у ... – Судска јединица у ... ПI.бр..../... и обавезана да плати одговарајућу таксу. Из образложења решења произилази да околности да судећи судија по пријему предмета, а након доношења одлуке Вишег суда ГЖ.1-.../... од 27.02.2013. године, којим је укинута решење којим се овај суд оглашава стварно ненадлежним од 29.06.2011. године, није поново преиспитао стварну надлежност суда, као и да није одлучио о приговору пресуђене ствари, нису околности које указују на пристрасност судећег судије, већ његово искључиво овлашћење управљању поступком. Одређивањем привремене мере је такође овлашћење судије које је донео сматрајући да су испуњени услови из чл.296 и чл.297 Закона о извршењу и обезбеђењу, те овакво поступање не указује на пристрасност судије, те нису испуњени услови из чл.67 ст.1 ЗПП за тражено изузеће, па како не постоји ниједан законски разлог за изузеће то је ВФ председника суда, на основу чл.71 ст.1 ЗПП, донео одлуку као у изреци решења.

Према стању ствари у списима парничног предмета, дана 24.12.2013. године судија АА је донео решење којим се ... Основни суд у ... – Судска јединица у ... оглашава стварно ненадлежним за поступање у односу на тужбени захтев тужиоца, да се одлуке туженог и то решење број ...-... од 17.01.2011. године, којим се утврђује одговорност тужиоца, изриче мера престанка радног односа, решење бр....-... од 23.02.2011. године, којим се делимично усваја приговор тужиоца, а у преосталом делу потврђује првостепено решење, пониште као незаконите и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и радно место на коме је радио пре изрицања мере престанка радног односа, а да се по правноснажности решења списи предмета доставе Управном суду у ... као стварно и месно надлежном. Прекида се парнични поступак у односу на тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу исплати зараде од момента престанка радног односа до враћања на рад и изврши уплата доприноса за ПИО Републичком фонду за ПИО до правноснажног окончања поступка пред Управним судом у На ово решење је пуномоћник тужиоца изјавио жалбу дана 5.02.2014. године Вишем суду у ..., са предлогом да се побијано решење укине или стави ван снаге, о којој још није одлучивано, с обзиром да се списи парничног предмета налазе у дисциплинском предмету код Дисциплинске комисије Високог савета судства.

Увидом у списе предмета Управног суда У..../..., утврђује се да је тужилац ББ против туженог Републике Србије – *Послодавац* дана 25.03.2011.године поднео тужбу ради поништаја решења Дисциплинске комисије *Послодавац* број ...-... од 23.02.2011. године, а да је Управни суд у предмету У..../... дана 15.03.2012. године донео пресуду којом се тужба одбија, а из образложења пресуде, између осталог, произилази да је став Управног суда да је у поступку код првостепеног органа правилно и потпуно утврђено чињенично стање и да је на бази тако утврђеног чињеничног стања дата правилна правна квалификација тешке повреде службене дужности из чл.157 ст.1 тач.5 Закона о ..., те да је тужени орган, односно Дисциплинска комисија, у свему правилно поступио када је оспореним решењем

делимично усвојио приговор тужиоца и исто поништио у једном делу, а у осталом делу приговор одбио као неоснован и решење Дисциплинског старешине од 17.01.2011. године потврдио. На захтев ... Основног суда у ... – Судске јединице у ..., Управни суд је истом доставио поменуте списе управног предмета, а према пријемним штамбиљима списи су у ... Основни суд у ... примљени 31.05.2013. године, а у Судску јединицу у ... дана 10.06.2013. године.

Након што је Дисциплинска комисија извела све предложене доказе, исте је ценила како појединачно, тако и у међусобној вези, па налази да се сви писани докази као издати од стране надлежних државних органа могу прихватити као веродостојни, исти ничим нису оспорени од стране странака, а везано за кретање парничног предмета и извођење процесних радњи од стране судије против кога се води дисциплински поступак исти су потврђени и исказима испитаних сведока ГГ и ВВ, као и исказом сведока ДД. Дисциплинска комисија је прихватила исказе свих испитаних сведока, јер по оцени Комисије исти нису имали разлога да говоре неистину, сведочили су о чињеницама које су им познате приликом вршења службене дужности, с обзиром да је сведок ГГ поступала као заступник туженог на припремном рочишту и рочишту за главну расправу дана 4.06.2013. године, а да је сведок ГГ, заменик Републичког јавног правобраниоца, односно законски заступник туженог у овој парничној ствари, осим у делу у коме су сведокиње износиле своја лична уверења неутемељена у утврђеним чињеницама, односно у делу када сведок ГГ наводи да се судија „није придржавао начела хитности у радним споровима, економичности поступка, није правилно применио процесни закон“ и у делу када сведокиња ВВ наводи да је имала осећај да није унето у записник све што је требало, будући да је исти потписала, а примедбе није ставила.

Довођењем у везу стања у списима парничног предмета и предмета Управног суда произилази да је тужилац ББ дана 7.06.2011. године ... Основном суду у ... – Судској јединици у ... против туженог Републике Србије *Послодавац* поднео тужбу по основу радног спора, а да је Управном суду у ..., нешто раније, дана 25.03.2011. године такође поднео тужбу ради поништаја решења Дисциплинске комисије *Послодавац* број ...-... од 23.02.2011. године, са предлогом да се одржи расправа уз учешће тужиоца и пуномоћника и да се у спору пуне јурисдикције поништи нападнуто решење и пресудом реши ова управна ствар, а да је Управни суд у предмету престанка радног односа под пословним бројем У.../..., у нејавној седници већа дана 15.03.2012.године донео пресуду којом се тужба одбија, образлажући зашто управну ствар није решио у спору пуне јурисдикције, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није био случај. Дакле, у истој чињеничној и правној ситуацији, када се тражи поништај решења дисциплинских органа којима је изречена мера престанка радног односа, паралелно су вођена два поступка, управни спор пред Управним судом ради поништаја решења Дисциплинске комисије којом је окривљеном изречена дисциплинска мера престанак радног односа и парнични поступак, пред парничним судом, ради поништаја решења, како првостепеног, тако и

другостепеног, којом је изречена мера престанка радног односа уз обавезивање да се исплате неисплаћене зараде и припадајући доприноси и да се тужени обавезе да се тужилац врати на рад на радно место на коме је радио пре изрицања мере престанка радног односа. У току трајања управног спора, парнични суд се у јуну 2011.године најпре огласио стварно ненадлежним у делу који се односи на поништај решења којом је изречена мера престанка радног односа, а након две године од тада другостепеним решењем је ово побијано решење укинато и предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак (ГЖ.1-.../... од 27.02.2013. године). Дакле, у време доношења поменутог другостепеног решења је већ била донета пресуда Управног суда (дана 15.03.2012.године). У поновном поступку, након укидања решења којим се парнични суд огласио стварно ненадлежним, судија против кога се води дисциплински поступак је заказао и одржао припремно рочиште 29.04.2013.године, а потом и рочиште за главну расправу дана 4.06.2013. године, на којима је тужени истакао приговор пресуђене ствари позивајући се на пресуду Управног суда, коју је покушао да преда за списе предмета на самим рочиштима, што судија није прихватио, али је донео решење да се прибаве списи Управног суда У.../..., ради доношења одлуке, па како исти нису достављени дана 4.06.2013. године то је тужени поднеском од 5.06.2013. године суду предао пресуду Управног суда у фотокопији, судија је ургирао дописом од 10.06.2013.године да Управни суд достави тражене списе и исти су достављени ... Основном суду у ... дана 31.05.2013.године, а Судској јединици у ... дана 10.06.2013. године. Иако је рочиште за главну расправу било одложено за 11. јули 2013. године, судија је дана 12.06.2013.године, ван рочишта за главну расправу, донео привремену меру и то по службеној дужности, којом је обавезао тужену *Послодавац* да тужиоца ББ врати на рад на радно место на којој је радио пре изрицања мере престанка радног односа или на друго одговарајуће радно место, дајући разлоге у образложењу решења о привременој мери, који се свде на сопствено тумачење одредби Закона о ..., којима су регулисани дисциплински прекршаји и суштински сматрајући да поступање тужиоца представља лаку повреду службене дужности из чл.156 ст.1 тач.4 Закона о ..., те да је ради спречавања насилног поступања или ради отклањања ненадокнадиве штете, у смислу чл.439 ЗПП и с обзиром да је учинилац учинио вероватним своје потраживање и опасност да ће се остварење потраживања осујетити или знатно отежати, а у циљу спречавања настанка ненадокнадиве штете, донео одлуку којом је усвојио привремену меру.

По оцени Дисциплинске комисије овакво чињенично стање, с обзиром да је документовано стањем у списима парничног предмета и исказима сведока који су искрено о томе сведочили, међу странкама није спорно. Будући да је судија против кога се води дисциплински поступак порицао извршење дисциплинских прекршаја бранећи се да је као судија независтан у вршењу судијске дужности, да и само вођење овог дисциплинског поступка представља вид притиска на њега и нарушавање овог законом загарантованог начела, као и бројна изјашњења која је морао да даје на више места због привремене мере коју је донео по свом судијском уверењу и за исту дао разлоге у образложењу решења, не оспоравајући чињенично стање утврђено из списка парничног предмета, то Дисциплинска комисија налази да је у овом поступку спорно

да ли се у радњама судије стичу законска обележја дисциплинских прекршаја која су му стављена на терет, односно да ли се исти очигледно некоректно понашао према једној од странака и да ли је исти доношењем привремене мере, на начин како је то учинио, показао пристрасност према једној од страна у поступку, односно према тужиоцу ББ.

Према становишту Дисциплинске комисије, а сходно утврђеној чињеничној грађи, доношењем решења о привременој мери ван рочишта за главну расправу дана 12.06.2013. године, а без увида у списе Управног суда У.бр..../... ради оцене да ли се ради о пресуђеној ствари, којим је обавезао туженог да тужиоца врати на рад, судија АА није савесно вршио своју судијску функцију и очигледно је некоректно поступао према туженом у парничном предмету П.1-.../... и тиме остварио елементе дисциплинског прекршаја из чл.90 ст.1 алинеја 9 Закона о судијама, а са следећих разлога:

Најпре, треба истаћи да Дисциплинска комисија нема улогу нити надлежност другостепеног суда па се сходно томе није упуштала у законитост и правилност одлуке коју је донео судија против кога се води дисциплински поступак, са аспекта примене материјалног права, полазећи од тога да није спорно да се у процесном смислу привремена мера може донети на самом рочишту, као и ван њега. Међутим, оно што у овом парничном предмету не може да се пренебрегне јесте чињеница да, везано за стварну надлежност парничног суда да поступа у радном спору ради поништаја решења туженог, постоје опречни ставови, најпре став првостепеног парничног суда, судије који је поступао у овом предмету пре судије АА, да парнични суд није стварно надлежан већ да је у питању надлежност Управног суда, који је супротан ставу Вишег суда, као другостепеног органа, а идентичан је ставу туженог *Послодавац*, који је током поступка то истицала, тврдећи да је суд дужан да увек пази на своју стварну надлежност током целог поступка и да је дужан да одмах реши о приговору пресуђене ствари. Судија против кога се води дисциплински поступак се бранио да о приговору пресуђене ствари није био дужан да реши одмах након истакнутог приговора као процесног, с обзиром да се тужени упустио у расправљање, већ да је о томе могао да реши уз главну ствар. Без упуштања у правилност оваквог схватања, које је последица судијиног тумачења права, и ценећи наводе сведока ГГ и ВВ у делу да су незадовољне судском одлуком и да би оне поступак другачије водиле и донеле другачије одлуке, као ставове и предубеђења сведока, као учесника у поступку, Комисија је становишта да искази сведока, стање у списима предмета и само изјашњење судије против кога се води дисциплински поступак упућују да је у конкретној ствари при вођењу поступка који је претходио доношењу спорне одлуке, као и при самом доношењу одлуке, по предлогу једне стране у поступку, било нужно показати висок степен савесности који подразумева не само подједнаку могућност да обе странке у поступку, са опречним захтевима, износе своје предлоге, предложе доказе већ и обавезу суда да странкама пружи јасне разлоге са којих евентуално не прихвата доказе које су они предложили, који би касније могли бити предмет оцене другостепеног органа. Тужбом која је поднета у јуну 2011. године

је било предложено доношење привремене мере, о којој није било решено све док судија против кога се води дисциплински поступак предмет није примио у рад, а на рочишту дана 29.04.2013. године је истакнут приговор пресуђене ствари, односно да је Управни суд већ донео пресуду којом се тужба одбија. Самом привременом мером се исцрпљује један део тужбеног захтева којим се тражи повраћај тужиоца на рад на радно место на коме се налазио пре изрицања мере престанка радног односа, на који начин се доношењем привремене мере прејудуцира исход главне ствари, па је у таквој чињеничној и правној ситуацији, према становишту Дисциплинске комисије, било нужно дати у самом решењу о привременој мери разлоге са којих се предлози и приговори једне од страна у поступку не уважавају односно њихова оцена и значај за доношење одлуке. Судија против кога се води дисциплински поступак је према туженом као странци, односно учеснику у поступку, створио привид да ће о привременој мери решити тек након што прибави списе Управног суда и са тих разлога је два пута одлагао рочиште и исто заказао за 11. јули 2013. године, а потом је, иако су списи Управног суда стигли у суд, без увида у исте, ван рочишта, по службеној дужности, донео привремену меру којом је обавезао туженог да тужиоца врати на рад, а да се у образложењу привремене мере ниједном речју није осврнуо на приговор пресуђене ствари који је истакао тужени.

Судија се у дисциплинском поступку бранио да списи Управног суда нису били од значаја за доношење привремене мере, али Комисија ово изјашњење цени као покушај да се избегне дисциплинска одговорност, будући да је привремена мера донета без увида у списе Управног суда, па се самим тим из решења не види да ли су списи били од значаја за доношење привремене мере јер о томе нема разлога у спорном решењу.

Стоји чињеница, да се судија против кога се води дисциплински поступак, на рочишту за Дисциплинску расправу, између осталог, бранио, и о томе Дисциплинској комисији доставио и одређене правне ставове, да се владајуће схватање о везаности грађанског суда правноснажном одлуком управног органа не треба прихватити и да је нужно да се оно промени услед примене чл.6 Европске конвенције о људским правима и позивао се на праксу суда у Стразбуру према којој је обавезујуће дејство управног акта у грађанском судском поступку могуће само ако је о законитости управног акта одлучивао суд у одговарајућем поступку, дакле само ако је суд одлучивао у поступку за поништај управног акта у спору пуне јурисдикције. Као што се видело у доказном поступку, из списка Управног суда произилази да, упркос предлогу странке, предмет није решен у спору пуне јурисдикције и да је Управни суд о томе дао своје разлоге. С обзиром да је накнадно донето решење којим се судија, против кога се води дисциплински поступак, ипак огласио стварно ненадлежним и да по жалби на то решење није донета одлука од стране надлежног другостепеног органа, Дисциплинска комисија се није упуштала у правилност ниједног од изнетих правних схватања, међутим, управо наведене различитости у правним схватањима и деликатност саме привремене мере којом се исцрпљује тужбени захтев, по оцени Дисциплинске комисије, су налагали судији против кога се

води поступак савесно поступање према оба учесника у поступку, а што је изостало у конкретном случају. Дакле, поменуто решење којим је привремена мера усвојена је очигледно донето са паушалним позивањем на законске одредбе чл.439 ЗПП и чл.296 Закона о извршењу и обезбеђењу, без јасног образложења у чему се састоји насилно поступање или отклањање нанадокнадиве штете и без коментарисања стања у списима Управног суда или одлуке Управног суда, а везано за стварну надлежност за суђење уопште, па и за доношење привремене мере, као питање о коме се прво води рачуна, на који начин је код једног од учесника у поступку створио основано уверење да се према њему некоректно поступа.

Дисциплинска комисија је приликом доношења одлуке о каквом се облику несавесног вршења судијске функције ради пошла од тога да је судија слободан у заступању свог схватања, утврђивању чињеница и примени права у свему о чему одлучује, што је основни принцип независности, прокламован не само етичким кодексом, већ и основна гаранција за правилно вршење судијске функције где је судија потчињен само Уставу и закону. Такође, Комисија је пошла од тога да судија није дужан да икоме објашњава своја правна схватања и утврђено чињенично стање, изузев у образложењу одлуке или кад то закон посебно налаже. Следствено томе, како је то већ претходно образложено, Дисциплинска комисија се и није упуштала у законитост и правилност решења о привременој мери против кога посебна жалба по закону није дозвољена, али се исто може испитивати уз главну ствар. Међутим, независност судије у вршењу судијске функције се не може тумачити као право судије да доноси одлуке које дају предност одређеној страни у поступку уз потпуно игнорисање предлога, приговора и противљења друге стране, већ независност представља право судије да се у поступку доношења одлуке служи правним стандардима на основу сопствених убеђења, односно да тумачи закон на начин који уважава преовладајуће схватање закона, а да за своје судијско уверење да довољне и јасне разлоге из којих би се видело да су последица слободног судијског уверења заснованог на тумачењу закона.

С друге стране, савесно вршење судијске функције подразумева да је судија праведан према свим странама у било којем судском процесу, а с обзиром да је у питању парнични спор у коме је оспорен тужбени захтев и изражено противљење предлогу за одређивање привремене мере, који по својој природи подразумева опречно схватање странака и опречне интересе, то је судија против кога се води дисциплински поступак био обавезан да се и према туженом, као страни, коректно понаша током поступка, што не подразумева само сам начин вођења поступка, већ и доношење одлуке. Судија није прихватио фотокопију одлуке Управног суда, али је затражио да се здруже списи Управног суда ради увида, на који начин је прихватио предлог туженог, али је тиме само створио привид да одлуку о привременој мери неће донети без увида у те списе, будући да је без увида у списе управног предмета, ван рочишта, донео спорну привремену меру и то по службеној дужности, иако је за то постојао предлог тужиоца дат у тужби, на припремном рочишту и на рочишту за главну расправу, при чему приговор пресуђене ствари и пресуду Управног суда није

ни поменуо у образложењу решења о привременој мери, како би његов став могао бити предмет преиспитивања.

Следствено томе, Дисциплинска комисија је ценећи изјашњење судије против кога се води дисциплински поступак као порицање извршења дисциплинских прекршаја, исто делимично прихватила у делу у коме се изјашњавао да није непристрасно поступао према странкама, а у осталом делу га цени као управљено на избегавање дисциплинске одговорности.

Наиме, по нахођењу Дисциплинске комисије, у конкретној ствари нису предложени, нити су извођени докази којима би се указивало на непристрасност судије против кога се води дисциплински поступак, будући да ниједног тренутка није било речи о томе да је одлука о привременој мери била резултат предрасуда, предубеђења, политичких, економских или других интереса, или личног познавања спорних чињеница. Судија се током дисциплинског поступка бранио да је вршио своју судијску дужност, да је био надлежан да одлучује у радном спору, јер управни спор није спор пуне јурисдикције и да је било места доношењу решења о привременој мери за које је навео разлоге у образложењу решења. Према схватању Комисије, од тренутка када је предмет добио у рад, приликом заказивања припремног рочишта и наредног рочишта за главну расправу, током припреме за расправу, приликом вођења поступка, па и приликом доношења спорне привремене мере није доказано да је судија показао пристрасност, већ је оваква одлука била производ његовог тумачења права, чињеница и стања ствари, али је била некоректна, односно неисправна према другом учеснику у поступку, јер његови предлози и приговори нису уважени чак ни у минималној мери да суд даје разлоге са којих их не прихвата, па се одлучује за доношење привремене мере, у ситуацији када се истом исцрпљује тужбени захтев и када је питање надлежности парничног суда спорно.

Следствено томе, Дисциплинска комисија налази да је судија поступајући на описани начин несавесно вршио судијску функцију, јер је био свестан својих обавеза у вршењу судијске функције и да је дужан да приликом доношења сваке одлуке узме у обзир и предлоге и приговоре друге стране и о истима се изјасни, па како је утврђено да је решење о привременој мери донео ван рочишта, иако је туженом представио да ће то решење донети тек након увида у списе Управног суда, а да за овакву своју одлуку није навео ниједан разлог у образложењу побијаног решења, то је закључак Комисије да је одговоран за несавесно поступање јер је исто очигледно некоректно, односно очигледно неисправно према туженом у поступку, што је управо и хтео, чиме је остварио субјективне и објективне елементе дисциплинског прекршаја из чл.90 ст.1 алинеја 9 Закона о судијама.

Став је Комисије да није доказано да се у описаним радњама стичу елементи дисциплинског прекршаја повреда начела непристрасности из чл.90 ст.1 алинеја 1 Закона о судијама, са разлога претходно датих у образложењу одлуке Дисциплинске комисије, јер на те околности нису пружени докази. Током парничног

поступка није се указивало да постоје разлози за изузеће сходно ЗПП, те да је његова непристрасност доведена у питање, нити су постојали разлози за искључење из рада на том предмету, тужена страна није уочила ниједан разлог који би упућивао на пристрасност поступајућег судије током вођења поступка, већ је тек након доношења привремене мере стављен захтев за изузеће поступајућег судије због пристрасног поступања који је одбијен од стране надлежног органа, односно решењем ВФ председника суда, који је становишта да се ради о управљању поступком, а не о пристрасности поступајућег судије. Према схватању Комисије, околност да је судија донео одлуку којом је незадовољна једна страна у парничном спору не мора неминовно указивати на његову пристрасност, јер за тако нешто осим саме поменуте одлуке у овом поступку нису пружени никакви докази.

С обзиром да је једним чињеничним описом из предлога за вођење дисциплинског поступка окривљеном стављено на терет да је извршио два дисциплинска прекршаја, те да Дисциплинска комисија сматра да радњама окривљеног нису остварени елементи дисциплинског прекршаја из чл.90 ст.1 алинеја 1 Закона о судијама, то је разлоге за овакву своју одлуку Дисциплинска комисија навела у образложењу решења, јер се за исту ствар не могу донети две различите одлуке у изреци решења (усвајање и одбијање предлога за вођење дисциплинског поступка).

При одмеравању дисциплинске санкције, Комисија је као олакшавајуће околности ценила да судија раније није дисциплински кажњаван, те да отежавајућих околности није било будући да нису настале штетне последице одређивањем привремене мере јер иста није извршена, па с обзиром да нема законске забране за изрицање јавне опомене, јер је судији први пут утврђена одговорност за дисциплински прекршај пред дисциплинским органом Високог савета судства, Дисциплинска комисија налази да је јавна опомена сразмерна тежини учињеног дисциплинског прекршаја и одговорности судије. С обзиром да је став Комисије да је окривљени својим радњама извршио један дисциплински прекршај из чл.90 ст.1 алинеја 9 Закона о судијама, уз остале олакшавајуће околности, то није прихваћена ни дисциплинска санкција у виду умањења плате уз кумулативну забрану напредовања у трајању од 3 (три) године, предложена од стране Дисциплинског тужиоца, при чему Дисциплинска комисија налази да су предложене дисциплинске санкције непотребно теже по судију према којем се води дисциплински поступак, те да се и јавном опоменом може у довољној мери утицати на судију да коригује своје пропусте у вршењу судијске функције и да убудуће савесно поступа приликом обављања судијске дужности.

Са напред наведених разлога, на основу чл.26 ст.2 тач.2 Правилника о дисциплинском поступку и дисциплинској одговорности судија, одлучено је као у изреци.

Председник Дисциплинске комисије
Високог савета судства
С у д и ј а

Милевка Миленковић

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ: Против овог решења Дисциплинске комисије може се изјавити жалба Високом савету судства у року од 8 дана од дана пријема отправка решења.